

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Enem

Simbolisme Kenabiané Nebukadnésar: Mbabar Tenger-Tenger Sajarah Gerakan Millerite lan Wahyu sing Kaségel ing Kali Ulai

Jeff Pippenger

2023-12-31

Daniel bab kapisan nggambarake sajarahé malaékat kapisan lan kapindho wiwit tanggal 11 Agustus 1840 nganti 22 Oktober 1844. Daniel bab papat uga nyariyosaken sajarahé malaékat kapisan lan kapindho wiwit taun 723 SM nganti 22 Oktober 1844. Mesthi waé, prakara iki ora mungkin katon kajaba lumantar metodologi udan pungkasan, yaiku “baris ing sadhuwuring baris.”

Nebukadnésar, ing pasal papat, minangka sawijining pralambang kenabian sing sanget ruwet. Wigati tumrap kita kanggo ngélingaké dhiri kita dhéwé ngenani apa sing dipunlambangaké déning panjenengané nalika kita wiwit nimbang pambukakan sesingidaning wahyu Kali Ulai ing sajarahipun William Miller. Impèn Nebukadnésar ingkang kaping kalih, boten béda kaliyan impèn William Miller ingkang kaping kalih, nglambangaké “pitu mangsa,” saking Imamat selikur enem, ingkang dados benang kenabian ingkang ngrajut kabèh kitab Daniel dados satunggal. Nalika Daniel nerangaké impèn Nebukadnésar ing pasal papat, piyambakipun ngélingaké Nebukadnésar ngenani pangadilan ingkang badhé rawuh, lan kanthi mekaten dados pralambang pawartosing malaékat kapisan ingkang lumebet ing sajarah ing “wektu wekasan” ing taun 1798.

Nalika pangadilan sing wis diprayogakaké marang Nebukadnezar tekan samangsané, tekané iku nggambaraké tanggal 22 Oktober 1844, nalika pangadilan panyelidikan wiwit lumaku. Ing pasal kaping papat, loro-loroné, yaiku pesen pepènget sing diwènèhaké déning Daniel, lan tekané pangadilan sing ana gandhengané karo pesen pepènget iku, diwakili déning tembung “jam”. “Jam” pangadilane Nebukadnezar makili “jam” pangadilane Allah ing pesen malaékat kapisan. Iku uga nggambaraké “jam” undhang-undhang Minggu, nalika pangadilan eksekutifé Allah wiwit lumaku. Bagéan saka Daniel pasal papat sing makili tekané pesen malaékat kapisan ing taun 1798, lan tekané malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844, sing dilambangaké déning tembung “jam,” banjur diulang lan dipanjangkaké katerangané. Tèknik ngulang lan nggedhèkaké iku minangka tèknik kenabian sing bola-bali kadadéan ing ramalan, nanging mligi ing kitab Daniel.

Bareng Nebukadnésar tekan marang “wektu” pangadilan, yaiku “pitung mangsa,” pangadilane banjur wiwit, lan minangka ratu sisih lor, nalika iku panjenengane makili pangadilan kang ditibakaké marang karajan sisih lor, yaiku Israèl, ing taun 723 SM. Panjenengane diparingi ati kewan galak, lan kewan galak iku ing wangsit Kitab Suci minangka pralambang karajan; lan wiwit taun 723 SM nganti tekan 1798, panjenengane makili loro wujud paganisme kang mangkono kerep dadi pokok piwulang ing kitab Daniel.

Sajroning sèwu rong atus sewidak dina, kang nglambangaké sèwu rong atus sewidak taun, dhèwèké makili kakuwatan pangrusak kapis, banjur sajroning sèwu rong atus sewidak dina manèh, kang nglambangaké sèwu rong atus sewidak taun, dhèwèké makili kakuwatan pangrusak kepausan. Inti saka loro kakuwatan pangrusak mau padha waé, awit kepausan iku mung kapirnan kang ngagem pangakuning agama Kristen.

Ing “pungkasaning dina-dina,” kang minangka sawijining pralambang kang kaidentifikasi ana ing Daniel pasal rolas, lan kang makili “wektu pungkasan” ing taun 1798, karajané dipulihaké marang dhèwèké. Paseksené Daniel papat, lan Rohing Ramalan, nedahaké yèn nalika karajané dipulihaké ing “pungkasaning dina-dina,” dhèwèké wus dadi wong kang wis mratobat. Banjur dhèwèké dadi sawijining pralambang kenabian tumrap papat kayektèn kang wigati. Dhèwèké dadi sesambungan kenabian antarané kakuwatan naga saka paganisme, kang diwakili déning dhèwèké ing separo kapisan saka “pitu wektuné,” lan kakuwatan kéwan, kang diwakili déning dhèwèké ing separo pungkasan saka “pitu wektuné.” Minangka pralambang saka kaloro kakuwatan mau, ngadeg minangka karajan kang wis dipulihaké ing taun 1798, banjur dhèwèké makili kakuwatan katelu kang ngrusak lan ndadèkaké sepi (nabi palsu), kang bakal mrentah sajroning pitung puluh taun simbolis, nalika sundel saka Tirus dilalekaké. Minangka raja Babil, Nebukadnézar makili sesambungan kenabian antarané telu kakuwatan kang bakal dadi Babil modhèren ing dina-dina pungkasan, kang banjur nuntun jagad marang Armagedon.

Panjenenganipun ugi nglambangaken lairing Amérika Sarékat minangka kéwan bumi, ingkang wiwit wonten ing taun 1798 minangka cempé, dipunsymbolaken déning pengalaman pertobatanipun. Ing wekdal ingkang sami, panjenenganipun badhé ugi nglambangaken kalih sungunipun kéwan bumi punika, ingkang minangka Republikanisme lan Protestanisme makili kakiyataning Amérika Sarékat, ingkang ndadosaken nagari punika dados bangsa ingkang paling dipunremeni ing donya. Nanging ing pungkasaning pitung dasa taun simbolis punika, kalih sungut punika lajeng badhé dipunlambangaken minangka Republikanisme murtad lan Protestanisme murtad, kanthi kalih sungut punika kabagi dados kalih golongan. Sunguning Republikanisme badhé kapérang saking partéy Demokrat ingkang kanthi cetha nglirwakaken prinsip-prinsip suci Konstitusi, lan partéy Republik ingkang ngakeni dhiri minangka para pambéla lan juwaraning Konstitusi, nanging sajatosipun nyélaki prinsip-prinsip suci Konstitusi, nalika milih tradhisi lan adat pakulinan supados ngungkuli prinsip-prinsip ingkang wonten ing dokumen suci punika.

Kaloro golongan punika dipralambangakên déning wong Saduki lan Farisi ing jamanipun Kristus. Rohipun wong Saduki lan Farisi ugi badhé katuduhakên wontên ing sungu Protestantisme murtad, kanthi satunggaling golongan njunjung pangibadah dintên Minggu lan satunggal malih pangibadah Sabat. Kaadaan Nebukadnézar ingkang sampun katobat ing “pungkasaning dintên-dintên,” ing taun 1798, kanthi trep nglambangakên Amérika Sarékat, sarta kalih sungu kéwan bumi punika. Katiga pralambang punika—kéwan bumi lan kalih sungunipun—sampun katetepakên badhé malih saking cempen dados naga.

Nebukadnésar, ing pungkasaning “pitung wekdal”-né, nglambangaké pranala sing nélakaké karajan Babiloné kang nyata minangka pralambang Babilon modern ing dina-dina pungkasan, kang kabangun saka naga, kéwan mau, lan nabi palsu. Panjenengané uga nglambangaké telung entitas kenabian sing dipralambangaké déning kéwan bumi mawa sungu loro, kang malih saka cempé dadi naga sajroning pitung puluh taun simbolis nalika sundel saka Tirus dilalèkaké. Iku sawijining prakara kang jero tegesé, manawa karajané kang nyata iku satemené karajan sing padha dadi pralambang tumrap karajan kang mrentah sajroning pitung puluh taun simbolis.

Simbolisme Nebukadnésar ing pasal papat kudu ditumpangaké ing dhuwuré pasal siji. Nalika panganggoné mangkono ditindakaké, iku nglumpukaké pratandha-pratandha dalam sajarah Millerit, lan netepaké sawetara kayektèn saka wahyu Kali Ulai kang kapethak ing wektu iku. Dhasar lan pilar utama gerakan Millerit yaiku pitakon lan wangsulan ing Daniel pasal wolu, yaiku ayat telulas lan patbelas. Pitakoné mangkéné, “Suwéné pira wahyu iku bab kurban saben dinané, lan panerak kang njalari kasunyatan dadi sepi, nganti papan suci lan wadyabala padha dipasrahaké supaya diidak-idak?”

Saka atusan, manawa ora nganti ewu, tembung-tembung tambahan ing Kitab Suci, mung tembung tambahan “kurban” waé sing déning ilham ditegesi manawa ora kalebu ing naskah kasebut. Nalika tembung iku kanthi bener dibusak, kanthi cetha iku negesaké yèn “saben dina lan panerak” iku loro kakuwasan pangraos sepi sing béda. Sister White kanthi mligi negesaké yèn tembung “kurban” ditambahaké déning kawicaksanaan manungsa lan ora gegayutan karo naskah kasebut, lan ing pethikan sing padha dheweke uga negesaké yèn para Millerit bener nalika ngenali “kang saben dina” minangka paganisme. Tetembungan gramatikal ing sajroning pitakon ing ayat telulas kasebut kanthi teliti wis diidentifikasi déning Kristus lumantar tulisan-tulisan Sister White, lan manawa diatur déning naskah-naskah lan pituduh ilahi tambahan sing diilhami, pitakoné iku: “Nganti pira lawasé wahyu iku ngenani loro kakuwasan pangraos sepi, yaiku paganisme lan kepausan, sing bakal ngidak-idak loro-loroné pasucèn lan umaté Allah?”

Mulané, nalika Nebukadnésar dipanggihaké ana ing “wektu wekasan,” ing taun 1798, dhèwèké makili sawijining wong kang wis mratobat, lan mulané makili para “wicaksana” kang bakal mangertèni pilar lan dhasar utama Adventisme. Pertobatané nandhani para “wicaksana” kang mangertèni “tambahing kawruh” kang kasuwekaké ing wektu iku, nanging pralambang kenabiané dhéwé kanthi langsung nggambaraké sajarah kang dadi pokok pitakon, “suwéné pira sesawangan bab kakuwatan kang ngrusak saka paganisme lan kepausan, kang bakal ngidak-idak umaté Allah (bala), lan pasamuwané Allah?” Minangka pralambang saka “prawan wicaksana” kang mangertèni “tambahing kawruh,” dhèwèké makili William Miller, awit Miller iku pralambang saka wong-wong kang “wicaksana” ing sajarah kang diwiwiti ing “wektu wekasan,” ing taun 1798.

Nebukadnésar iku minangka pralambang saka waymark “wektu pungkasan,” lan nalika dipasangake ing bab siji, dhèwèké uga nggambarake rawhipun malaékat kang kapisan ing wektu iku, awit ing bab papat, “jam” nalika Daniel maringi pesen pepéling marang

Nebukadnésar nandhani wektu rawuhipun malaékat kang kapisan, lan iku dumadi ing taun 1798. “Jam” nalika pangadilan tumrap Nebukadnésar rawuh, nggambarake “jam” wiwitaning pangadilan panlitènipun Allah ing tanggal 22 Oktober 1844. Waymark-waymark kang kawedhar déning pralambang Nebukadnésar ing bab papat yaiku 723 SM, 538, 1798 (wektu pungkasan), lan 22 Oktober 1844.

Tapak pratandha sajarah Millerite ing Daniel pasal siji diwiwiti karo Yoyakim, kang dadi pralambang panguwating piwulang kapisan sing wis teka ing “wektu wekasan,” ing taun 1798. Panguwating piwulang kapisan, kang dilambangaké déning Yoyakim, nandhani tanggal 11 Agustus 1840. Panaklukan marang Yoyakim miwiti pitung puluh taun pamrentahan Babil, kang rampung kanthi dhawuhé Koresy. Pasal siji saka Daniel nuduhaké sawijining proses panggodhèn telung tataran, kang dipralambangaké minangka panggodhèn babagan pangan, banjur diterusaké déning panggodhèn visual sing dipungkasi kanthi sawijining panggodhèn lakmus. Telung panggodhèn mau nggambaraké tanggal 11 Agustus 1840, nalika malaékat kang gagah prakosa, kang ora liya pribadié yaiku Gusti Yésus Kristus, tumurun saka swarga nggawa kitab cilik kang nalika semana kudu “dipangan” déning umat Allah, padha kaya Daniel lan telu wong pinilih mau milih mangan panganan saka palawija, tinimbang panganané Babil.

Pacoban kapindho saka prosès iku nggambarake kawujudaning panolakan greja-greja Protestan marang piwulang Miller (pawarta malaékat kapisan), nalika banjur katon ana pambédan antarané gerakan Millerit lan greja-greja Protestan sing nalika iku wiwit nglakoni peran kenabiané minangka Protestanisme murtad. Pambédan antarané loro golongan iku cetha banget, padha kaya Daniel lan telu kancané kang rupané katon luwih endah lan luwih lemu amarga mangan panganan swarga, tinimbang panganan Babil. Pambédan iku katandhani ing pungkasan taun Alkitabiah 1843 (19 April 1844), nalika wektu tundhané pasemon bab sepuluh prawan tekan.

Pangujian kaping telu, kang dadi pangujian pungkasan sing nemtokake, nggambarake tanggal 22 Oktober 1844 nalika, sawisé telung taun, “jam” iku teka, nalika Nebukadnésar piyambak ngadili lan mratelakake manawa Daniel lan telu wong pinilih mau “ping sepuluh” luwih becik tinimbang para wong wicaksana Babil. Numpangaké Daniel pasal papat ing ndhuwur pasal siji ngasilaké tenger-tenger sajarah Millerit sing diwiwiti saka “wektu wekasan” ing taun 1798; pangwasaing pawarta malaékat kang kapisan ing tanggal 11 Agustus 1840; kuciwa kang kapisan ing tanggal 19 April 1844; lan kuciwa gedhé ing tanggal 22 Oktober 1844.

Saliyané ngenali tenger-tenger tartamtu ing sajarah Millerit, kaloro bab kasebut, manawa digandhèngaké bebarengan “baris demi baris,” nggambarake pekabaran malaékat kapisan, ngenali loro kakuwasan kang ngrusak sing dadi pokok piwulang dhasar bab rong èwu telung atus dina, lan uga proses pangujian telung tataran saka Daniel rolas kang tansah dumadi nalika kitab Daniel kabukak segelé.

Wong-wong mau uga ngenali yèn Nebukadnésar, minangka pralambangé para wong wicaksana ing taun 1798, sesarengan karo impèné kang kaping pindho ing pasal papat, makili William Miller, kang gerakané bakal dadi sungu Protestan kang sajati. Pakaryané William Miller, kang makili kayektèn-kayektèn dhasar Adventisme, kagambar ing ndhuwur rong loh Habakuk, lan Gusti Allah piyambak nuntun ing panyusunan loro loh suci mau.

Ana sawatara kayektèn kenabian sing ora katon kanthi bener déning Miller, awit sudut pandangé tumrap sajarah kenabian ora ngidini dhèwèké mangertèni yèn ana telung kakuwasan sing ndadèkaké kasirnan; ora mung paganisme (naga), papalisme (kewan galak), nanging uga Protestantisme murtad (nabi palsu). Ing panyedhiyaning Allah, pangerten-pangerten kenabiané Miller mau, sing winatès déning sudut pandangé ing sajarah, ora kaewakili ing ndhuwur loro loh suci Habakuk.

Ngimpi kapindhoné Nebukadnésar ing pasal papat kitab Daniel nggambarake ngimpi kapindhoné William Miller. Kaloroning ngimpi mau padha-padha mbahas “pitung mangsa,” lan ngimpiné Miller nandhani panampikan marang pakaryané sing wiwit ing taun 1863, lan saya ngrembaka nganti tekan Midnite Cry. Kaloroning ngimpi mau padha dipungkasi kanthi karajan kang dipulihaké sawisé mangsa panyebaran. Awit saka iku, kita bakal nimbang ngimpiné Miller kang kapindho luwih dhisik, sadurungé kita nimbang kanthi langsung wahyu bab Kali Ulai kang kawukak segelé ing taun 1798.

“Aku ngimpi manawa Gusti Allah, lumantar tangan kang ora katon, ngutus marang aku sawiji pethi cilik kang digarap kanthi endah lan aneh, dawane kira-kira sepuluh inci lan ambane enem inci persegi, digawe saka kayu eboni lan mutiara kang dipasang kanthi rerenggan kang endah. Ing pethi iku ana kunci kang kagandheng. Aku banjur enggal njupuk kunci iku lan mbukak pethi mau, nalika iku, kanthi gumun lan kaherananku, aku nemu manawa pethi iku kebak manéka warna lan manéka ukuran permata, inten, watu aji, lan dhuwit recehan emas lan salaka saka saben ukuran lan rega, kang katata kanthi endah ana ing panggonané dhéwé-dhéwé ing sajroning pethi iku; lan kanthi tatanan kaya mangkono, kabeh iku madhangi padhang lan kamulyan kang mung bisa dipadhakaké karo srengéngé.

“Aku rumangsa manawa iku dudu tugasku kanggo ngrasakake piyambakan sesawangan kang nggumunake iki, sanadyan atiku kebak kabungahan marga saka kaluhuran cahyaning padhang, kaendahan, lan aji-reganing isiné. Mulane aku banjur nyelehake iku ing meja tengah ing kamarku lan ngabarake manawa saben wong kang duwe pepénginan kena teka lan nyumurupi sesawangan kang paling mulya lan paling padhang kang tau dideleng déning manungsa sajroning urip iki.

“Wong-wong wiwit padha teka mlebu, wiwitane mung sathithik cacache, nanging saya mundhak dadi wong akeh. Nalika pisanan padha ndeleng menyang pethi iku, padha gumun lan surak-surak bungah. Nanging nalika para sing nonton saya tambah akeh, saben wong wiwit ngribedi permata-permata iku, njupuk metu saka pethi lan nyawurake ing ndhuwur meja. Aku wiwit mikir manawa sing duwe bakal nuntut pethi lan permata-permata iku bali saka tanganku maneh; lan manawa aku nglilani supaya padha

kacawur, aku ora bakal bisa maneh mbalekake menyang panggonane ana ing njero pethi kaya sadurunge; lan aku rumangsa yèn aku ora bakal tau bisa ngadhepi tanggel jawab iku, amarga iku bakal gedhé banget. Banjur aku wiwit nyuwun kanthi tenanan marang wong-wong supaya aja nggepok utawa ngopèni kuwi, lan aja njupuk metu saka pethi; nanging saya aku nyuwun, saya padha nyawurake; lan saiki padha katon nyawurake kabèh menyang sakubenge kamar, ing lantai lan ing saben péranganing prabot sing ana ing kamar iku.

“Banjur aku weruh manawa ana ing antarané permata-permata asli lan dhuwit recehan sejati iku, padha nyawuraké permata-permata palsu lan dhuwit recehan tiron kang ora kaétung cacahé. Aku banget nesu merga tumindak asor lan ora ngerti panuwuné wong-wong mau, lan aku nyalahaké sarta nyendhu wong-wong mau marga saka kuwi; nanging saya daksalahaké, saya padha nyawuraké permata-permata palsu lan dhuwit recehan palsu ana ing antarané sing asli.”

“Banjur aku dadi nesu banget sajroning nyawaku kang jasmani lan wiwit migunakaké paksaan jasmani kanggo ngusir wong-wong mau metu saka kamar iku; nanging nalika aku lagi ngusir siji, telu liyané malah mlebu lan nggawa rereged lan serutan lan wedhi lan sakehing uwuh, nganti nutupi kabèh permata sejati, inten, lan dhuwit receh, saéngga kabèh iku ora katon manèh. Wong-wong mau uga nyuwèk-nyuwèk petiku lan nyawuraké iku ana ing antarané uwuh mau. Aku ngira ora ana wong siji waé kang nggatèkaké kasusahanku utawa nesuku. Aku dadi temen-temen kendho semangat lan remuk atiku, banjur lungguh lan nangis.”

“Bareng aku lagi nangis lan nglilir amarga kapitunan gedhéku lan tanggung jawabku, aku kelingan marang Gusti Allah, banjur kanthi temen-temen ndedonga supaya Panjenengane ngutus pitulungan marang aku. Sanalika lawang kabuka, lan ana sawijining wong mlebu ing kamar iku, nalika wong-wong kabèh padha metu saka ing kono; lan wong iku, karo nyekel sikat rereget ing tangane, mbukak jendhela-jendhela, banjur wiwit nyaponi rereget lan sampah saka kamar iku.

“Aku sesambat marang Panjenengané supaya nyandhet, awit ana sawatara permata aji kang kasebar ana ing antaraning reruntuhan.

Panjenengané ngandika marang aku, “aja wedi,” awit Panjenengané bakal “ngreksa wong-wong mau.”

“Banjur, nalika dheweke nyaponi lemah lan rereged, permata palsu lan dhuwit recehan palsu, kabèh padha munggah lan metu liwat jendhela kaya méga, lan angin nggawa mau adoh. Ing keributan kuwi aku nutup mripatku sedhela; nalika dakbukak manèh, rereged kuwi kabèh wis sirna. Permata-permata aji, inten-inten, dhuwit emas lan salaka, sumebar akèh banget ing sakubenging kamar.”

Panjenenganipun lajeng nyelehaken ing sadhuwuring méja satunggal kothak, ingkang langkung ageng lan langkung endah tinimbang ingkang rumiyin, sarta ngempalaken permata-permata, inten-inten, lan dhuwit recehan kanthi sakgenggem-sakgenggem, lajeng nguncalaken punika dhateng ing salebeting kothak wau, ngantos boten wonten

satunggal kemawon ingkang kasisih, sanadyan sawatawis saking inten-inten punika boten langkung ageng tinimbang pucuking peniti.

“Panjenengané banjur nimbali aku supaya ‘mrenea lan delengen.’”

“Aku ndeleng mlebu ing pethi iku, nanging mripatku kesilau déning pemandhangan mau. Papan-papan iku sumunar kaping sepuluh luwih mulya tinimbang kamulyané sing biyèn. Aku ngira papan-papan iku wis digosok nganggo pasir déning sikilé wong-wong duraka sing wis nyebarake lan ngidak-idak iku ing lebuning lemah. Papan-papan iku katata kanthi endah ana ing pethi iku, saben-saben ana ing panggonané dhéwé, tanpa katon tandha-tandha rekasa saka wong sing nglebokake iku. Aku sesambat merga saka kabungahan banget, lan sesambat iku nggugah aku.” *Early Writings*, 81–83.

Kita bakal ngrembug impené Miller ing artikel sabanjuré.

Ing ngandhap menika minangka pambuka tumrap impen kaping kalhipun William Miller, ingkang kaserat déning James White nalika piyambakipun nerbitaken impenipun Miller ing *Advent Herald*.

“Impen ing ngisor iki wis kababar ing *Advent Herald*, luwih saka rong taun kapungkur. Nalika iku aku weruh manawa impen mau kanthi cetha nandhani pengalaman kita ing jaman biyèn ngenani Rawuhé Kapindho, lan manawa Gusti Allah maringi impen iku kanggo kauntungané pepanthan kang kabuyar.”

“Ing antarané pratandha-pratandha tumekaning cedhaké dina gedhé lan nggegirisi kagungané Pangéran, Gusti Allah wis mapanaké impen-impen. Delengen Yoel 2:28–31; Kisah Para Rasul 2:17–20. Impen bisa rawuh kanthi telung cara; kapisan, ‘lumantar akèhé pakaryan.’ Delengen Pengkhotbah 5:3. Kapindho, wong-wong kang ana ing sangisoré roh najis lan pangapusané Iblis, bisa nduwèni impen lumantar pangaribawané. Delengen Ulangan 8:1–5; Yeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakharia 10:2; Yudas 8. Lan katelu, Gusti Allah tansah sampun mulang, lan isih mulang umat-Nya, kurang luwih lumantar impen-impen, kang rawuh lumantar perantarané para malaékat lan Roh Suci. Wong-wong kang jumeneng ana ing pepadhang cetha saka kayekten bakal sumurup nalika Gusti Allah maringi wong-wong mau impen; lan wong-wong mangkono ora bakal katipu lan kesasar déning impen-impen palsu.”

“Panjenengané banjur ngandika, Rungokna tembung-Ku saiki; manawa ana nabi ana ing antaramu, Aku, Pangeran, bakal nglairake Aku piyambak marang dhèwèké lumantar sesanti, lan bakal ngandika marang dhèwèké lumantar pangimpen.’ Wilangan 12:6. Yakub ngandika, ‘Malaékaté Pangeran ngandika marang aku ana ing sajroning pangimpen.’ Purwaning Dumadi 31:2. ‘Lan Allah marani Laban, wong Siria iku, ing sajroning pangimpen ing wayah bengi.’ Purwaning Dumadi 31:24. Wacanen pangimpen-pangimpèné Yusuf, [Purwaning Dumadi 37:5–9], banjur crita kang narik kawigatèn bab kalakoné pangimpen-pangimpen mau ing Mesir. ‘Ana ing Gibon Pangeran ngatingal marang Suléman ana ing sajroning pangimpen ing wayah bengi.’ 1 Para Raja 3:5. Patung agung kang wigati banget ing bab kapindho kitab Daniel diparingaké ana ing sajroning pangimpen, mengkono uga papat kéwan galak, lan sapituruté, ing bab kapitu.

Nalika Hérodès ngupaya numpes Sang Juru Slamet kang isih bayi, Yusuf kaparingi pepènget ana ing sajroning pangimpen supaya mlayu menyang Mesir. Matius 2:13.

“Lan bakal kalakon ing DINI-DINA PUNGKASAN, mangkono pangandikaning Allah, Aku bakal ngesokaké Roh-Ku marang sakèhé manungsa: lan anak-anakmu lanang lan wadon bakal medhar wangsit, lan para nom-nomanmu bakal weruh wahyu, lan para tuwamu bakal ngalamun pangimpen.’ Para Rasul 2:17.

“Kanugrahan pamedhar wangsit, lumantar pangimpen lan wahyu, ing kene iku wohing Sang Roh Suci, lan ing dina-dina wekasan bakal kawedhar cekap nganti dadi pratandha. Iku salah siji saka kanugrahan-kanugrahan pasamuwan Injil.

“Lan Panjenengané maringi sawatara dadi rasul-rasul; lan sawatara dadi NABI-NABI; lan sawatara dadi juru martakaké Injil; lan sawatara dadi pangon lan guru-guru; Kanggo nyampurnakaké para suci, kanggo pakaryan paladosan, kanggo mbangun badané Kristus.’ Éfesus 4:11–12.

“Lan Gusti Allah wus netepake sawatara wong ana ing pasamuwan, kapisan rasul-rasul, kapindho PARA NABI,’ lan sapiturute. 1 Korinta 12:28. ‘Aja ngremehake PANGANDIKAN NUBUAT.’ 1 Tesalonika 5:20. Delengen uga Para Rasul 13:1; 21:9; Rum 7:6; 1 Korinta 14:1, 24, 39. Para nabi utawa pangandika nubuatan iku kanggo mbangun pasamuwane Sang Kristus; lan ora ana bukti siji wae kang bisa dipametokake saka pangandikane Gusti Allah, manawa iku kudu mandheg sadurunge para penginjil, para pangon, lan para guru mandheg. Nanging, pangandikane wong kang mbantah, ‘Wis akeh banget wahyu lan impen palsu nganti aku ora bisa nduweni kapercayan marang apa wae kang kaya mangkono kuwi.’ Pancen bener, Iblis duwe barang tiruané. Panjenengané tansah nduweni nabi-nabi palsu, lan mesthi kita bisa nyana yèn saiki uga mangkono ana ing wektu pungkasan iki, yaiku wektuné pangapusan lan kamenangané. Wong-wong kang nampik pawahyuan-pawahyuan mirunggan kang kaya mengkono, merga ana sing palsu, kanthi pantes sing padha bisa nerusake sethithik manèh lan nyélaki manawa Gusti Allah tau maringi pawahyuan marang manungsa lumantar impen utawa wahyu, awit sing palsu iku tansah ana.”

“Impen lan wahyu iku sarana lumantar kang Gusti Allah nglairake sarirané marang manungsa. Lumantar sarana iki Panjenengané ngandika marang para nabi; Panjenengané wis maringi peparing ramalan ana ing antarané peparing-peparing pasamuwan Injil, lan wis nggolongake impen lan wahyu bebarengan karo pratandha-pratandha liya saka ‘DINANING AKHIR.’ Amin.

“Tujuwan kula ing pamanggih ing nginggil punika sampun kanggé nyingkiraken panyangkalan kanthi cara miturut Kitab Suci, lan nyawisaken manahipun para pamaos tumrap perkawis ing ngandhap punika.” James White.